

СОФИЙСКИ УНИВЕРСИТЕТ “СВ. КЛИМЕНТ ОХРИДСКИ”
ФАКУЛТЕТ ПО ЖУРНАЛИСТИКА
И МАСОВА КОМУНИКАЦИЯ
СПЕЦИАЛНОСТ “ВРЪЗКИ С ОБЩЕСТВЕННОСТТА”

КУРСОВА РАБОТА ПО “УПРАВЛЕНИЕ НА PR АГЕНЦИИТЕ”

**ТЕМА: “АНАЛИЗ НА МЕДИЙНО СЪБИТИЕ:
МЕДИЙНИЯТ ФЕСТИВАЛ В АЛБЕНА - MEDIAMIXX'08”**

АВТОР:
СТИЛЯН ГОРАНОВ
ФАК.№ 80454
4 КУРС, ВО

ПРОВЕРИТЕЛ:
ДОЦ. Д-Р СОНЯ АЛЕКСИЕВА

София
Юни 2008

СЪДЪРЖАНИЕ:

1. Съдържание.....	2 стр.
2. Общи приказки за събитието.....	3 стр.
3. Общи впечатления.....	4 стр.
4. Курортът.....	5 стр.
5. Откриването.....	6 стр.
6. Конференции и презентации.....	8 стр.
7. Вечерното гала/гола-вода парти.....	11 стр.
8. Награждаването.....	14 стр.
9. Заключение.....	15 стр.

ОБЩИ ПРИКАЗКИ ЗА СЪБИТИЕТО:

Тази година се проведе 14-тото издание на медийния фестивал в Албена. Организацията и духът на тазгодишното мероприятие бяха изменени, но като цяло идеите и участниците бяха все същите познати лица. Mediamixx Източноевропейски Фестивал и Пазар е най-големият медийен форум в Източна Европа, който тази година предизвика вниманието на едни от най-уважаваните медийни експерти у нас и в чужбина, както и на едни от най-почитаните специалисти в сферите на рекламата, телекомуникациите, спорта, политиката и т.н. За първи път събитията бяха разделени не само по категории, но и по структура на мероприятията, извън неофициалната част с партитата. Двете части са както следва - конгрес и фестивал.

Целта на Mediamixx'08 Конгрес е да събере на едно място представители на световните медии и да предостави платформа, която им дава шанс да получат и поддържат сериозно конкурентно предимство чрез нови бизнес възможности, популяризиране на дейността им, професионална квалификация и контакти. При Mediamixx'08 Конгрес не става въпрос само за високо ниво на квалификация и изключителна мрежа от контакти. Делегатите получават възможност да обменят подробна информация за наскоро проведените ключови събития в сферата на международните медии и новите технологии. Все повече участници се регистрират за Конгреса, което им позволява да се завърнат в офисите си с буквално десетки потенциални бизнес контакти или с нова, безценна информация за конкретни концепции и продукти, които вече се опитват да спечелят за своята компания или дестинация.

Mediamixx Фестивал е конкурсът, на който се дава наградата Златен чадър като отличие за принос през изминалата година в отделни области. Фестивалът се доказва през годините, като отличие за професионализъм, гаранция за висококачествени програми и солиден аргумент в полза на бъдещи бизнес възможности.

За тази година организаторите обещаваха, че представянето на конкурсната програма ще бъде реализирано по нов, интерактивен начин, който ще даде възможност на цялата аудитория да наблюдава събитията на сцената - както ще стане ясно по-късно, не всичко отговаряше на истината. Всички програми и медийни продукти, които участват в конкурса за наградата Златен чадър, са публикувани в интернет сайта на фестивала

www.mediamixx.info, който бе развит като огледален образ на дейностите и събитията от фестивалната седмица.

Фестивалните категории са 6 (всяка една има по няколко подсекции), обхващайки основните медийни сфери:

- Забавни програми за телевизия и 3G Формат
- ТВ новини и документални филми
- Радио програми
- Уеб сайтове
- Печатни медии
- Креативни медийни решения

ОБЩИ ВПЕЧАТЛЕНИЯ:

Ако трябва да бъдем честни, фестивалът не ни даде нищо друго, освен голяма доза разочарования. И тази година посетих фестивала, който два пъти не е носил едно и също име, като и тази година обещаха догодина да се казва по същия начин. В общи линии това мероприятие е обгърнато в официални обещания, които се забравят за една година... и единственото ново са новите проблеми, с които се сблъскваме. Сега, след „събитието”, чета какво се коментира в Интернет и другите електронни медии, по блогове, по сайтове и по други места. Чета с любопитство – какво мислят реално хората за този фестивал. Аз лично всяка година отивам с надежда, а се връщам с разочарование - както и тази година. Забелязвам, че някои хора в Интернет пространството описват организацията като много добра, цитирам: „Организацията на фестивала, награждаването и атмосферата са на много високо ниво” или пък, че курортът Албена бил място, където човек би отишъл да почива, или пък, че партитата били организирани на ниво и с добър кетъринг. Това показва само едно - някой си е свършил добре работата или по отношение на изграждане на имидж, или по отношение на контрол над информацията в медиите, тъй като това в никакъв случай не отговаря на действителността.

Извън официалната информация, таз годишният фестивал в Албена спечели своя пореден комичен псевдоним, взимам от голяма българска мъдрост от недалечното

минало: „Тази година Mediamixx, догодина цели проводници“. Всъщност допуснатите гафове някак странно са синтезирани в този кратък, но съдържателен слоган.

КУРОРТЪТ:

Аз не отивам на фестивала за първи път - посещавам го от далечната 2002г, когато с АРА се провеждаха по едно и също време и на едно и също място. В началото това беше прекрасен „хепънинг“ с редица семинари, цел и уважение в медийния бранш - сега бих казал, че организацията потъва с всяка изминала година и нещата вървят от трън, та на глог. Курортът Албена беше хубаво място за почивка в началото на 90те. Ако днес на някого му харесва този курорт – не мога да си представя къде е почивал досега. Аз не се сещам за добър курорт по българското Черноморие, още по-малко асоциирам с израза „добър курорт“ с Албена. Иначе казано - това в никакъв случай не е най-подходящото място за провеждането на Mediamixx - каним чужденци, за да видят най-ужасните ни курорти. Много по-добър избор биха били далеч по-българските места в Средногорието, Родопите, централна България - там, където туризмът все още не е оставил порочните си белези и там, където гостите могат да видят нещо повече - нещо българско, което да се запечата в съзнанието на най-големите медийни експерти. В крайна сметка техните впечатления утре ще бъдат националният ни имидж по света.

Да, наистина, сравнено с бетоновите възли и бункерите на четири ката под пътя и още два над пътя и пълната липса на каквато и да било инфраструктура по южните части на Черноморието, Албена е по-добре. Макар че повечето хотели яко лъхат на соц-реализъм. Особено тези, които все още не са реновирани, са пълна скръб. Тежки месингови конструкции във фойетата, мокет, велурен или ленен тапет по стените, немски асансьори, надживели създателите си, варови замазки с жълт латекс отгоре, очукани дървени мебели, освежени преди години с блажна боя отгоре. По улиците – руски ученически групи и немски бедни пенсионери по хавлии, които киснат крака за лек в балнеосанаториума. Но дори и ремонтираните не мога да нарека хубаво място за почивка, защото съм виждал и по-добри на по-прилични цени - както в България, така и зад граница.

Тук възниква въпросът - какво е накарало хотелиерите да достигнат до това състояние? Ами фактът, че фестивалът се организира всяка година по едно и също време на едно и също място - тоест собствениците на хотелите знаят, че ще има наплив на гости, които така

или иначе ще спят някъде. Това обяснява и завишените с по 20% цени спрямо силния сезон на курорта... това обяснява и безразличието, с което се обслужват клиентите - те просто нямат избор! Курорт, в който в полунощ, ако огладнееш, няма какво да ядеш – не ми го хвали. След 23 часа няма работещо заведение, ако не броим дискотека Цар, където има пица и хамбургери, но се влиза с билет! В 18 часа, на крайбрежната улица ни обясниха, че дюнери ще има чак утре, вечер не се харчели много и гледали да ги продадат колкото могат до обяд. Решението бяха палачинки със сирене и кашкавал и салатки от полу-умрели зеленчуци - ние може и да сме свикнали на това, но кой ще го обясни на групата гладни френски и немски журналисти, които засичахме всяка вечер на крайбрежната? Какво ще запомнят те от нас - една горда държава с традиции и ценности или кътче от третия свят, което се е промъкнало с гладен поглед в Европа? Курорт, в който бирата и шоколадът в магазина са на същата цена, като от мини бара в хотела – не ми го хвали. Недопустимо е престой за 4 дни в един курорт да струва над 800 лева - нито за нас, нито за който и да било стандарт.

Алтернатива остават големите ресторанти, за които не бих имал нещо против, стига цените да съответстваха на някакъв клас обслужване. Не може в заведение, в което 300 грамовата пица започва от 12 лв, да ти сервират върху гланцирана хартия с рекламни послания, все едно си в заведение за бързо хранене, приборите да ти ги носят с намотана салфетка около тях, персоналът да не прави разлика между Шардоне и Траминер, да ти обясняват, че пестото е печена филийка с чеснов сос и единствената бира, която се предлага да е наливно Пиринско. Не може три заведения едно до друго, да се състезават, на кого музиката му е по-силна за сметка на посетителите и минувачите - всичко това е крайно недопустимо.

И макар това да се проблемите на Албена като курорт, те засягат пряко и самият фестивал, тъй като посетителите са ангажирани да „живеят“ все някак в тези условия. Може би е крайно време организаторите и спонсорите да се замислят за следващата година.

ОТКРИВАНЕТО:

На 4 юни беше официалното откриване на фестивала с подкрепата на ВАЦ Media Group, което се състоя в едно от споменатите и може би най-емблематични места в курорта Албена - Цар. Една от "легендите" за Mediamixx е че тук хората изпиват невероятно

количество алкохол, което се оказва вярна - сякаш всички участници, организаторите, журито и медиите бяха тук не за събитията, а за напиването, което до голяма степен разби имиджа на фестивала, особено в очите на чуждестранните гости. Според българските гости това не е случайно, защото когато има много хора, събрани на едно място, обединени около една идея, лесно се създават контакти. А най-добрите контакти се правят с чашка в ръка! Проблемите на фестивала, обаче, започнаха още преди самото му откриване.

Както обещаха организаторите, тази година имаше много нови неща - нови декори, нов стил, нови спонсори... но с всичко ново дойде и дезорганизацията. От десет години фестивалът се провежда в „Балона” – закрит тенис корт до хотел Добруджа. Тази година, обаче, балонът е затворен, запечатан с бяла хартийка с печат. Отстрани се търкалят топки сено като в уестърн – с две думи, няма вид на място, където предстои пет дни фестивал. Никъде обаче няма каквото и да било означение - нито на място, нито в поканите. Тоест - или е рано, 10:00 сутринта, или не е това мястото. След като се върнахме в хотела, се насочихме към рецепцията, където да попитаме. Там не само рецепционистката, но и управителят нямат представа, че има фестивал в Албена по това време. Последвахме редица обаждания от моя страна на телефоните на организаторите, които са посочени като „спешни“ върху поканите - на тях обаче никой не отговаря. Насочихме по табела, която указваше към културния дом, в който се помещава пиано бар (интересна метаморфоза и преход на културата).

На фасадата на сградата имаше феноменално количество плакати, реклама на фестивала, знаменца, балони - в общи линии от фестивал се беше превърнало в жив панаир на медийните събития - а дали това е целта?! Оказва се, че тази година мероприятиято било преместено във вилието. Ясно – много удачно, предвид че вилието е възможно най-отдалеченото място в курорта и няма абсолютно нищо с културния дом, който просто стоеше като голям билборд с реклама на фестивала. На входа на правилното място, както всяка година цареше пълна суматоха. Независимо дали имаш предварително попълнени данни, никой нищо не знае и трябва да чакаш. Чужди езици? - за какво им е на персонала да знаят, та това е Международен фестивал!

Процедурата по вписването протича по следната процедура - снимат те в единия край на щанда с web камера и ти казват номер, който да запомниш на ум - все пак е фестивал на новите технологии и напредъка в медиите, за какво му е на човек да разполага с някакви

материали, когато може да помни наум. Следва втора опашка, на която си казваш номера. Да, но не е този номер! Търсят те по снимка в папка с още 100 други. След 30 минути получаваш бадж. А фактурите? Фактурите на трето „гише”, там счетоводител с големи очила ги търси в дебели класьори още 10 минути, сякаш щеше да е проблем да ги печатат на момента? Така или иначе фактурите нямаха нито подписи, нито печати.

Не мога да кажа, че откриването, както се пише в Интернет - „не беше нищо особено“, още по-малко мога да се съглася с националните телевизии, които го отбелязаха като „невероятно приветлива организация“. Дори след началото имаше малко говорене, представяне на екипа, организираше Mediamixx, малко фойерверки, малко танци и както вече споменах доста алкохол. На човек му бяха нужни не повече от 10 минути, за да се ориентира кой за какво е дошъл - организаторите, за да похарчат пари; медиите, за да отразят собствените си успехи и останалите - за „теферич“ и напиване. А фестивалът? Фестивалът беше поредният цирк, който да раздаде няколко листа, с които медиите да се гордеят - гордост пред онези, които не са били свидетели на мероприятиято.

КОНФЕРЕНЦИИ И ПРЕЗЕНТАЦИИ:

Конференциите и презентациите на Mediamixx '08 се провеждат във вече споменатата и трудна за откриване Variety Albena. Още една "легенда" за фестивала се оказва истина и се потвърди за поредна година - почти никой не ходи на дискусиите. Залите не са празни, но не са и пълни. Да надникнем най-накрая и в изложбената зала. Тя, за разлика от предходни години, е с видимо по-малка площ и се намира под земята, т.е. няма естествена светлина в помещението – изключително удачно хрумване след жизнерадостното посрещане с шарени балони? За сравнение, ще кажа, че балонът беше покрит с полупрозрачен полимерен материал и беше изключително слънчево място през деня, а площта вътре е колкото два тенис корта. Слизаме по витата стълба – долу все едно е гръмнала бомба. Жив човек няма, щандовете още се сглобяват, половината са празни, а вече минава обяд. В цялата тази суматоха, наподобяваща не откриването, а закриването на фестивал, когато строителите изнасят техниката, изневиделица представители на VivaTel ми подариха дефектен mousepad - евтини рекламни материали, които се раздават по щандовете, зад които е обслужващия персонал. Те са черешката в организацията - никой не те поглежда в очите, сякаш си там, за да ги накажеш. Ако заговориш някого, той започва да рецитира заучени реплики на 3 езика, но социален контакт липсва, както и адекватни отговори, мисъл или

комуникация. Атмосферата е притихнала, почти никой не говори. Наподобява сюжет от Хичкок или Агата Кристи, като всеки момент се очаква убийството.

Тъй като си забравих графика на презентациите на web сайтове в София, попитах на гишетата, където дават акредитациите, дали нямат копие. Това, обаче, било поверителна информация - независимо, че съм акредитиран участник с висящ пропуск със снимка на врата. Отдалечих се две крачки назад – оказа се, че той бил залепен на щанда отстрани. Пипотях ги – нали беше строго секретно? „А-а-а, ама вие за наденицата ли питате?“ - ами нямаме копие.

Заприказвах се с хора от уеб асоциацията. Похвалиха ми се, че тази година са постигнали небивал успех на преговорите с организаторите на фестивала и били уредени изключително изгодни условия. Не знам точно какви, предполагам, че например това, че щандът на асоциацията липсва в картата на изложбената зала и е разположен под стълбището и до тоалетните. Ако това е било изгодна сделка, представям си какво трябва за да имаш щанд на нормално място. Оказа се, че на този щанд има разпечатан графикът на представянията, който издирвах близо половин час.

Разходихме се, като към 14 часа започнаха презентациите на сайтовете. В залата има двама от журито и двама от организаторите. Наличната мултимедиа всъщност е един лаптоп с неизяснен статут, с някакви браузъри с неизяснен статут, операционна система и софтуер с лиценз на името на „Torrent free softz“ и достъп до Интернет със съмнително качество. На sound картата липсва драйвър естествено. Аз предвидливо си копирах презентацията върху този лаптоп, за да не губя време, когато ми дойде реда.

После се насъбраха хора и започнаха презентациите. Тук трагедията беше пълна и това не беше пряко свързано с организаторите. Наизлизаха някакви странни хора, които не че нямаха презентаторски опит, те пред хора не бяха излизали през живота си. Ъ-ъ-ъ-каха през цялото време, а половината презентации протекоха при невероятно глупава и елементарна обстановка в стил: „Ами ето го нашия сайт, ние много си го харесваме, както виждате, ето тук, има меню, а като кликнеш на линка, се зареждат и други страници...” Имаше и още по-добри бисери, като например двете жени, които, макар и със закъснение, представиха сайта на НБУ. Та те изобщо не знаеха за какво става дума, нито в сайта, нито на фестивала. Излезе едно невръстно момче с дънки, брада и скъсана тениска, явно студент в НБУ, да си даде факултетния номер, да могат да покажат системата за студенти. Моят брат тактично

си замълча, че има и преподавателски номер, за да им покаже и системата за преподаватели. Също и една добре облечена дама, вероятно съпруга на Юлиан Тахов, която представи сайта на интериорния дизайнер, като сайт, направен от сина на техен роднина, който го направил много готин и тя лично му се кефи много, сравни го със сайта на Версаче, който бил по-зле. Жената беше изключително ентузиасирана и се извини няколко пъти, че нищо не разбира от сайтове. Истината е, че сайтът наистина беше добър. Освен това имаше много добре направен презентационен клип. Разбира се, имаше сайтове, които изобщо не тръгнаха, други пък тръгнаха, но без звук. Единственият презентатор, който ми направи добро впечатление, беше презентаторът от Дарик, който друго ако не, поне можеше да говори пред публика.

Първата конференция след презентациите, която посетих, разглеждаше темите: **"Panel Advertising or PR"**, **"Which is the strongest weapon to brand a destination - The future of advertising"**, **"Internet Advertising in Bulgaria"**. Първи участник беше Светлана Василева, която е изпълнителен директор на телевизия Fox Life. Тя обясни как реклама и ПР помагат на медията да популяризира себе си, но не даде отговор кой от двата начина е по-ефективен, което беше и самата тема - тоест идея имаше, но някак не успя да убеди гостите в нея. Въпреки това PowerPoint презентацията ѝ беше направена много добре и макар да липсваха каквито и да било материали (брошури, визитки, програма), организацията беше на ниво. Общото впечатление беше, че един уважаващ себе си PR би подготвил много повече, но явно проблемът е не в желанието, а във финансовите средства. Втората тема беше най-интересна и провокативна, а именно как се създава имидж на една държава чрез реклама. С малко отклонение от темата бих искал да споделя интересен факт, гост говорителите почти се изсмяха в лицето на всички присъстващи, обобщавайки, че в България рекламата е много зле. Което си е вярно, но когато ти го кажат в лицето, не звучи никак приятно. Според мен е недопустимо подобни реплики да се чуват на сцената на световно медийно събитие, при това насочени пряко към страната домакин.

Друго неприятно нещо, което констатираха чуждите говорители, беше, че България няма изграден имидж пред света, по-точно няма креативно решени кампании, които да създадат положителен образ на страната ни. И на никого не му пука, което е жалко. При други обстоятелства може би не бих реагирал - ако се появи в медиите или пък се разпространи в Интернет. Но когато най-големите световни експерти дойдат у нас и

единственото, което се чува от тях, е „вие не струвате“, при това в рамките на фестивал, който награждава уж отличилите се медии... тогава смисълът на всичко това, смисълът на Mediamixx се проваля. А това се случи половин час след откриването. Смя да твърдя, че това бе най-грубото, което можеше и се случи. Добре поне, че представителите на българските медии през това време пиеха и градусът не им позволи да отразят тези думи.

Отново с малко отклонение е добре да се спомене фактът, че никъде в българското медийно пространство не излезе нищо стойностно около този фестивал. И като казвам нищо стойностно имам предвид, че журналистите използваха готовите текстове, които им се раздадоха с пристигането и през останалите 5 дни те просто не излязоха от алкохолен делириум... в пресата - 2-3 публикации без никаква стойност... в телевизията - всяка медия бързаше да излъчи репортаж как техни служители са били наградени, но за самия фестивал - нищо! В интернет - само копиране на текстове от официалния сайт на организаторите. Единственото място, където човек може да придобие каквото и да било реално впечатление, без да е присъствал в Албена, това са личните блогове на участниците като мен.

За съжаление след третата лекция аз самият се подведох по общото настроение и се насочих към мокрите барове. Някак странно организаторите бяха направили по такъв начин фестивалът, че всичко в крайна сметка да те доведе до маса с неприлични количества алкохол. Общото ми впечатление за конференциите е, че организаторите не се бяха постарали да предоставят подходяща материална база, която, освен всичко друго, изглеждаше еднообразна, на фона на „шарените“ теми, които се обсъждаха. Фактът, че декорът, цветовете и дори атмосферата остава едни и същи при отделните презентации, правеше лошо впечатление. В крайна сметка това бе една от най-интелектуалните и добре организирани части на таз годишните медийни събития в Албена.

ВЕЧЕРНОТО ГАЛА/ГОЛА-ВОДА ПАРТИ:

Вечерта имаше парти за откриване на фестивала в споменаваната дискотека-клуб Цар. До миналата година се наричаше „Горски Цар” и представляваше дъсчена барака на два етажа с евтин басов саунд - тоест крайбрежна „дупка“, в която хората се напиват след неуспешен плаж. Сега е преобразена в кичозно клубно заведение с масички тип варел и сепарета, като са направили вътре четири бара в различни краища на дансинга. Също са

сложили прилична вентилация и по-качествено озвучаване и осветление. Отвън са остригали храстите, сложили са плочки, от тези с дупките с трева, по които не може да се ходи с токчета, монтирали са по земята едни LED лампички тип „Гъбка”, които, въпреки, че светеха, бяха основен препъни камък. Лично видях как дузина хора пострадаха тежко още първата вечер, а после разбрах, че имало и тежки случаи на счупени крака, порезни рани и т.н. Аз лично си одрасках обувките три пъти, но слава богу, още не съм инвалид от тях.

Кетърингът се изчерпваше с прилично разнообразие от алкохолни напитки, в моята област – водката, само Абсолют, натурален, цитрон и с ванилия. Е това е избор. Безалкохолни – йок, мезелъци (луканка, сиреч) – йок. Мокрият бар е един за цялото заведение на маса метър на пет – крайно недостатъчно. Няколко човека дръпнаха по една реч на сцената на английски, като говореха с ужасен френско-негърски акцент, като от анимационните филми, но завалено. Като капак на всичко, токът спря три пъти, още преди да са започнали с речите. Превод? - за какво ни е, ние сме полиглоти. За какво говореха? - може би никога никой няма да разбере, но поне ги аплодираха.

За да спестя другите подробности, държа да отбележа, че таз годишният фестивал бе белязан с гладуване. Не само празните улици и скъпите ресторанти, след които двама от спонсорите напуснаха курорта със стомашни проблеми... говорях за партитата, които нямаха елементарни хранителни продукти - всичко беше алкохол. Безалкохолни посетителите си набавяха от промоциите на някоя марка. С две думи - там се пие и то само твърд алкохол. Няма мезе, няма храна, няма дори минерална вода. Излишно е да споменаваме проблеми като наличие на вегетарианци или диабетици - тук си, за да се напиеш и да не помниш колко страшно е било!

Втората вечер, пак в дискотека Цар, се проведе парти с названието „Lux Beach Party”, не е ясно дали се превежда като „Луксозно парти на плажа”, защото очевидно дискотеката е далеч от плажа, или „Парти с луксозни кучки” защото беше пълно с елитни компаньонки, събрани от цяла плажна ивица, при това доведени в стандартното си работно облекло. Партието е спонсорирано от Томоу и Вазилеу груп (или поне така грешно бяха изписани Томов и Василев), които вероятно имат общо с фирма МетаТрон – вносител на окачени тавани, фасади и метални конструкции, защото тази фирма беше доста силно представена с рекламни послания на това парти. Не е ясно каква е връзката между медиите и окачените

тавани и фасади, но вероятно е финансова. За мен лично това беше партито на мутрите. Защото на това парти повечето посетители бяха коренно различни от посетителите на фестивала като цяло и от посетителите, които срещнах на другите партита. Повечето хора изобщо нямаха вид на занимаващи се с каквито и да било медии. Нямаха вид на хора от какъвто и да е бранш. Бяха в стил: *„Виж ми джапанките Армани и дебелия ланци около дебелия врат”* и *„Сто патрона ще ти вкарам, ако в крачка те набарам”*. На това парти направиха нещо недалновидно – раздаваха безплатни пури на гостите. Ако при нормални условия в едно заведение пури палят едновременно 5% от посетителите, то тук 5% от посетителите не бяха запалили. Подозирам, че имаше хора, които дори не пушат, но бяха с пура в ръка – нали е Лух парти, трябва всички да сме гъзари. В крайна сметка това обезсили вентилационната система в дискотеката и димната завеса стана прилична. А след като DJ-я пусна и машината за пушек (кой го би през ръцете), димната завеса стана неприлична.

Третата вечер – парти на TV2. Надявах се да видя професора Вучков, но видяхме Нед като водещ, което е пълно скръб и неуважение към величави водещи, които присъстваха там. Скучно парти, но с много народ. Придвижих се към Ганвието, където беше партито на веб асоциацията. Обсъдихме сайтовете, представянията, световната политика и прогнозата за времето. Пуснаха едни фойерверки и аз се свърши... всичко угасна и си легнахме преди 22:00 - ето така се празнува... бързо бързо и в леглото.

Гала вечерята за закриването тази година е преправена на гала вечер. Казиното е прекръстено на театър, а церемонията беше абсурдна както винаги. Водещите от TV2 – световно известни със своята безизвестност, ръсеха евтени лафове написани от бездарни сценаристи, а никой от публиката не се смееше - всъщност се смееха, но през сълзи, че и те се наричат „медийни личности“. Наградите за пореден път бяха раздадени по възможно най-наглия начин. Дори нямаше завоалираност. *„А сега ще връчим гранд при на основния спонсор на събитието”*, *„А сега ще връчим гранд при на главния медиен партньор”*, *„А сега ще връчим гранд при на фирмата на председателя на веб асоциацията”*. Да не коментираме, че по една случайност сайтът на главния медиен партньор се оказа че е правен от същата тази фирма с награда, която също толкова случайно е правила и SMS гласуването, което беше пълна пародия. Аз не твърдя, че има нещо нагласено. Аз предлагам формула, в която пише 2 + 2. Вие можете да си сметнете резултата сами.

След церемонията по награждаването имаше организирано нещо като коктейл. Най-доброто място за него беше стълбището пред казиното, което винаги е било театър, но винаги е наричано казино, а сега го прекръстили най-накрая на театър. По-подходящо място от стълбище не съществува, за да се опъне една шведска маса и хората да се катерят нагоре надолу. За сметка на food бара, алкохола беше разрежено и кисело бяло вино, което на фона на предните вечери беше като свещ на дневна светлина. После имаше прощално парти, отново в Цар. Всичко - белязано от трагедията, наречена Mediamixx'08.

НАГРАЖДАВАНЕТО:

На втория ден трябваше да има награждаване. Заехме позиция в залата и не бързахме със стискането на палците, защото фестивалът има много известно черно минало, при което стана ясно, че не трябва акъл, а суха пара. Церемонията започва с половин часово закъснение. През този половин час тепърва се монтираше лаптоп и озвучителна техника и то пред очите на гостите от шепа роми - общи работници, които не спестиха гласовити коментари за „лъскавите гости“. Тон режисьорът се опита да избие рибата и присъстващите с мощен брум от колоните. Организацията на цялото мероприятие протече в стил мама, татко и аз.

Първо награждават креативни медии. Всичко се води отново на умопомрачаващ английски. Приветстват председателя на международното жури – някакъв възрастен турчин - Зюхтю Седзер, който говори на нещо като английски над 20 минути, като вероятно разказа два вица докато си държеше речта. Отново превод - нямаше или който разбрал - разбрал. Беше сюрреалистично, защото говореше относително тихо и на два пъти избухваше в доста бурен смях, като беше единственият в залата с правостоящи, който се смееше. Явно на организаторите им беше неудобно да му отнемат думата. Изтърпяхме го. Дойде и самата церемония - под всякаква критика. Грешки на водещите, неправилни музикални заставки, изгоряха крушките на два от прожекторите, объркаха награда и помолиха един от наградените да се върне и да си даде тапията на свой конкурент, при това 10 минути, след като хората си отвориха шампанско да се почерпят. Облеклото на водещите беше същото, с което предната вечер бяха ходили на дискотека - измачкани дрехи с ежедневно приложение. В общи линии раздадоха наградите, съобщиха, че с това приключва церемонията, угасиха прожекторите, събраха камерите и духнаха. Ами уеба? „Уеба да го уеба“, както изкоментираха представителите на BWA. Излезе Борил,

председателя на немеждународното жури за web и събщи, че няма страшно, награди ще има, но ще продължим след кратка кафе пауза.

Награждаването протече в странна обстановка, доста тихо, нямаше спорове. Не съм убеден, че награди получиха най-добрите и не визирам категорията, в която имахме номинация. Въпреки това е напредък, че за първи път се публикуват всички оценки на сайтовете в Интернет. За всеки член от журито, по всеки от трите критерия, за всеки сайт – каква оценка е дадена. Разбира се оценките са супер субективни и няма как иначе. Самият факт, че различни членове от журито са дали на един и същ критерий, за един и същ сайт, възможно най-ниска и възможно най-висока оценка, идва да посочи, че има нещо куцо в оценяването. Категориите също не бяха много добре замислени и нямаше комисия, която да следи, дали сайтовете са в правилните категории, а предишни години е имало такава – знам, защото брат ми е бил член на такава комисия през 2006г. И въпреки това напредък има. От три години се повтаря в веб асоциацията, че оценките на журито трябва да се публикуват, иначе най-малкото изглежда съмнително. Доводите, че така всеки член на журито трябвало да заеме един вид лична позиция и да си аргументира оценката звучат меко казано абсурдно. Ако някой от журито не може да се аргументира за оценките, които е дал или се притеснява или срамува от оценяването, което е провел, вероятно трябва сериозно да се помисли, дали такъв човек има място в журито изобщо.

Иначе, бях приятно изненадан, че сме получили най-висока оценка от човек, когото дори не познавам, за съжаление пропуснах и да се запозная, но никога не е късно. За първи път имам усещането, че на конкурса е имало някакво журиране, а не командно-административна система за раздаване на наградите по финансови показатели. Макар и да смятам, че оценките са субективни, поне има доза прозрачност в организацията. Както разбрах от коментари по-късно, основна причина да не ни харесват е принципното отношение на хората към новите фирми на пазара.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ:

Нека наричаме нещата с истинските им имена. Когато една организация куца – тя очевидно куца. Когато един хотел е соц, той просто е соц. Когато един курорт е мизерия, той просто е мизерия. И това, че този курорт е по-добре от други мизерии не го прави добър, а го прави по-малко мизерен. Това, че този фестивал е по-организиран от други мероприятия, но го

прави добър, а го прави само по-малко лош от другите. Въпреки това смятам догодина отново да отида. Пак ще отида с надежда, пък да видим. Тази година полупроводници, догодина цял фестивал.